J. D. PENNINGTON

OTHELLOV KLUB

PSYCHOLOGICKÝ TRILER

MOTÝĽ

OTHELLOV KLUB

J. D. PENNINGTON

OTHELLOV KLUB

Preložila Miriam Ghaniová

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

The Othello Club

Copyright © J.D. Pennington 2025
All rights reserved.
Translation copyright © 2026, by Miriam Ghaniová
Cover photo © Jula Kurzawska/Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026
www.vydavatelstvomotyl.sk
Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-468-9

„Tým sotva odbyjete žiarlivca.
Ten nežiarli, že by mal príčinu,
no žiarli, pretože je žiarlivý.
Ten netvor sám sa počne, sám sa rodí.“

William Shakespeare, *Othello*

Venujem mame a otcovi. Chýbaš mi, otec.

A, samozrejme, nezabúdam ani na Louise!
Si moja mapa, môj kompas a moja Polárka.

1

EMILY

2. máj

Nikto nemal byť zranený. Ona stanovila hranicu. Žiadne násilie. Všetci prisahali, že s tým súhlasia. No jeden z nich porušil ich dohodu a tú hranicu prekreslil krvou.

Emily sedí v koženom kresle, jednom zo šiestich usporiadaných do rituálneho kruhu, a snaží sa upokojiť svoje zmätené myšlienky. Je už otupená rečnením ich skupinového terapeuta Malcolma a prezerá si tváre svojich piatich spolupáchateľov. Hľadá na nich známky viny či ľútosti, ale s desivou jasnosťou si uvedomuje, ako málo o nich vie. Ak ju rozvod niečo naučil, tak to, že nemôže veriť nikomu. Ani ľuďom, ktorých miluje. Obzvlášť nie ľuďom, ktorých miluje. Nieto ešte úplne cudzím ľuďom, ako sú títo.

Zaplaví ju strach a prinesie so sebou novú vlnu nevoľnosti. Bojuje s nutkaním vracať. Alebo skôr s tým, ako ju nadrapuje. Nemá čo vracať, keďže obsah jej žalúdka sa už vyprázdnil po šoku z tej ohavnej správy v novinách. Keď Emily zistila podrobnosti na internete, prisahala, že sa už nikdy nevráti do tejto toxickej skupiny. Každý jej inštinkt kričal, aby utiekla. Aby zavolala na políciu a ukončila toto šialenstvo. A predsa tu sedí, nútená odhaliť páchateľa, ktorý je medzi nimi. Jediné, čo vie s istotou, je fakt, že jeden z nich má tie ohavnosti na svedomí.

Alebo, napadne Emily, možno sú vinní všetci.

2

ROSA

25. máj

„Láska býva krutá…“ Nakloním sa dopredu a opriem si lakte o stôl vo vypočúvacej miestnosti. „Verte mi, viem to. Za pätnásť rokov na oddelení vrážd a závažných zločinov som bola svedkom všetkých možných surovostí, ale nič sa nevyrovná krutosti zločinov spáchaných v mene lásky. Najmä keď sa láska zmení na nenávisť.“

Vyberiem jednu z fotografií z miesta činu, ktoré sú rozložené na stole, a zamávam ňou pred tvárou podozrivej ako tarotovou kartou. Upiera na mňa smaragdové oči. Emily Hunterová má tridsaťtri rokov, výšku nad stosedemdesiat centimetrov, takže ma prevyšuje o desať centimetrov. Pokojne by mohla kráčať po móle, keby nemala plecia široké ako plavkyňa.

„Prečo sa nepozriete na fotografie, Emily?“ Udržiavam príjemný tón, aby som podozrivú upokojila a odhalila jej skutočné úmysly.

„Prečo asi?“ Emily je chladná ako šachista Kasparov a nič neprezradí.

„Cítite vinu?“

„Nie tak, ako naznačujete, inšpektorka. Nie som za to zodpovedná.“

„Kto je za to podľa vás zodpovedný, Emily?“ zapojí sa do rozhovoru detektív seržant Sean Nicholls.

Takmer som zabudla, že je tu aj môj plešatý kolega. Keby nebolo

vône cédrového oleja z jeho fúzov, ktoré trónia nad jeho upokojujúcim úsmevom, ani by som si ho nevšimla.

Emily na neho upriami pohľad. „Povedala som vám všetko, čo viem, detektív Nicholls."

Na rozdiel od podozrivej viem Nichollsa prečítať ako lacný román. Je ako očarený tínedžer, ktorý práve robí rozhovor s herečkou do školského časopisu.

„Emily, asi vám nemusím pripomínať, že boli brutálne zavraždení nevinní ľudia…"

Emily zatne čeľusť. Je to znamenie, že sa hnevá. Jej zlosť vyvolalo niečo, čo som povedala. *Brutálne zavraždení*? Nie, rozčúlilo ju slovo *nevinní*.

„Nepovažujete ich za nevinných, však, Emily?"

„Je na svete niekto bez viny?"

„Myslíte si, že dostali, čo si zaslúžili, však, Emily?"

„Samozrejme, že nie."

„Ako ste sa cítili, keď dostali, čo si zaslúžili?"

„Ste detektívka alebo psychiatrička?"

„Dobrý detektív je trochu oboje."

„Viete, čo sa hovorí o človeku, ktorý vie všetko?"

Svoj hnev maskujem úsmevom. Z jej životopisu viem, že Emily je absolventka psychológie, ktorá získala titul na Cambridgei. Na rozdiel od môjho titulu z Londýnskej univerzity. Prvýkrát po dlhom čase sa cítim v nevýhode.

„Nemáme čas sa tu naťahovať, slečna Hunterová." Prestávam ju familiárne oslovovať krstným menom a prstom klopkám po hrôzostrašných fotografiách. „Nechcete sa pozrieť na dôkazy, lebo ste za to zodpovedná."

Emily odtrhne výrazné oči od fotografií a prezradí prvý náznak emócie. „Nemám s tým nič spoločné."

„To hovoríte vy, Emily," nakloním sa bližšie, „ale aj podľa vašej spornej verzie udalostí stále na nich nesiete časť zodpovednosti."

„Nikto nemal byť zranený." Emilin hlas znie chrapľavo.

„Ale bol, však̆že, Emily? Povedala by som, že ‚zranený' je neuveriteľne mierny spôsob, ako opísať vraždu." Cítim, ako sa rovnováha síl obnovuje.

Emily upriami pohľad na krvavú fotogalériu, štíhle plecia sa jej chvejú pod väzenskou rovnošatou.

„Prečo nám nepoviete, čo sa naozaj stalo, Emily?"

Emily potlačí vzlyk. „Všetko sa to… vymklo spod kontroly."

„Kedy sa to vymklo spod kontroly, Emily?"

Po ostrých lícnych kostiach jej stekajú slzy a padajú na lesklú fotografiu spáleného tela ležiaceho na oceľovom pitevnom stole. Zhorelo tak, že nie je možné rozoznať pohlavie ani vek. Oči má vypálené, zostali iba diery, slonovinovo biele zuby sa lesknú v grimase uväzneného tichého výkriku.

Emily sa nadýchne a hľadá správne slová. „Kde mám začať?"

3

EMILY

Pred osemnástimi mesiacmi

Emily vtisla taxikárovi do ruky zväzok bankoviek a popod nejasné pouličné osvetlenie sa ponáhľala k schodom do mezonetovému bytu v Chelsea. Nevšímala si taxikárove protesty, že zaplatila príliš veľa, a tak silno stlačila zvonček, až si zlomila necht. Ďalší detail, ktorý sa stratil v toľkom emocionálnom vypätí a na ktorý zabudla. Rovnako ako na tepláky a tričko, ktoré si v tom omámení obliekla, keďže si neuvedomovala teplotu pod bodom mrazu ani to, že bola polnoc. Čas už nemal žiadny význam. Rovnako ako ani gravitácia, láska, lojalita, dôvera či iná hodnota, ktorú Emily považovala za dôležitú. Dôležité bolo len stretnúť sa s jedinou osobou, ktorá mohla zmierniť jej utrpenie. S jej najlepšou priateľkou a obchodnou partnerkou Charlotte.

Vnútri sa rozsvietilo svetlo a v domácom telefóne zapraskalo: „Kto je tam?“

Emily spoznala hlas Bryony, Charlottinej mladšej sestry. „Emily.“ Nastala pauza a ona sa zachvela. „Bryony, otvor tie zasrané dvere.“ Zaznel bzučiak, dvere sa otvorili a Emily vošla do spoločnej chodby.

„Emily?“ Nad chrómovým zábradlím na vrchole schodiska sa objavila Bryonina tučná tvár. Šomrala, že je neskoro, keď Emily vybehla po schodoch. „Emily, stalo sa niečo?“

Emily sa posmešne zasmiala nad tým eufemizmom. „Zažila som aj lepšie noci.“ Prešla okolo Charlottinej sestry, ktorá stála pri vchode do bytu, a vošla do otvoreného mezonetu. „Kde je Lottie?“

„Hore, spí. Zavolám ju.“ Bryony si lepšie utiahla župan okolo svojho objemného pásu.

„Prepáč, že som sem takto vtrhla… Potrebujem sa rozprávať so Charlotte.“ Emily sa zrútila na Charlottinu pohovku, zatiaľ čo Bryony neisto vykročila po schodisku zo skla a z ocele osvetlenom LED svetlami.

Emily sa pozrela do obrovského zrkadla nad kozubom a vlastný odraz ju priam šokoval. Voľné tepláky, vlasy stiahnuté do copu, bez mejkapu, oči červené a opuchnuté od plaču. Odvrátila pohľad k lesklej bielej kuchyni plnej škatúľ z donášky, nádob od zmrzliny a fliaš od vína. Skvelý nápad, pomyslela si a vykročila tým smerom.

Z chladničky vytiahla otvorené chardonnay, zubami vytiahla zátku a napila sa priamo z fľaše.

„Em, čo sa deje?“ Po schodoch zišla Charlotte a zaväzovala si opasok na hodvábnom župane, ktorý obopínal jej krivky podobné Marilyn Monroe.

„Dan má pomer,“ vyhŕkla Emily.

Charlotte prevrátila oči, ako keby túto pesničku počula už mnohokrát. „Em, už sme o tom hovorili.“

„Nie, ty to nechápeš, Lottie. Jeho cesta do New Yorku je totálna lož.“

„Ako to vieš?“ Charlottinu tvár stále sťahoval botox.

„Nechal doma svoj pas.“

Charlotte zavrela oči. „Rozumiem, Em, nevyzerá to dobre, ale nie je to priamy dôkaz.“

„A čo by bol? Stopy rúžu na jeho penise?“ Emily si dopriala ďalší dúšok a víno jej stieklo po brade.

„Chceš pohár?“ Charlotte vybrala z umývačky čistý pohár na víno.

„Stačí mi fľaša.“

Charlotte si naliala pohár vody a zaviedla Emily k pohovke. „No tak, poď si sadnúť, aby si nespadla. Ako si vlastne našla jeho pas?“

Emily sa zdalo, že to hovorí trochu posmešne. „Plánovala som dovolenku… Bože, teraz sa cítim tak hlúpo!“ Utrela si slzy z očí. „Späť na pobrežie Amalfi, vieš, kde ma Dan požiadal o ruku. Myslela som, že by sme si mohli obnoviť manželský sľub v Ravelle, v tom krásnom kostole, o ktorom som ti rozprávala…“

Charlotte jej stisla ruku. „Ach, Em, to je úžasný nápad.“

„Aj ja som si to myslela, kým som neskontrolovala platnosť svojho pasu. A tam v tej prekliatej zásuvke hneď vedľa môjho bol Danov pas. Po všetkých tých čudných telefonátoch, esemeskách a zmenách hesla ma obvinil, že som paranoidná.“

„To je v poriadku, Em.“ Charlotte položila pohár na konferenčný stolík, roztiahla ruky a objala Emily. „Viem, že to teraz vyzerá zle, ale ráno, keď sa vyspíš, uvidíš veci inak.“ Odhrnula priateľke vlasy z tváre. „Pozri, Em, poznám Dana rovnako dlho ako ty a on jednoducho nie je typ, ktorý by podvádzal. Viem to, mala som dosť takých priateľov.“

„A čo platby z kreditnej karty? Kvety, hotelová izba… Savoy, práve ten zo všetkých miest…“ Emily sa zadúšala slovami.

„Stavím sa, že kvety boli pre jeho mamu a hotel pravdepodobne súvisí s prácou.“

„Akože čo? Teraz je poondiaty cestovateľský bloger? Povedal mi, že v ten deň bol v New Yorku a stretol sa so svojím agentom.“

„Niektorí z jeho klientov sú hotelieri, nie?“

„Áno, ale prečo tam šiel bezo mňa a ani mi to nespomenul?“

„Pozri, Em,“ Charlotte sa pozrela na hodinky, „vieš, že ťa mám rada a chcem pre teba len to najlepšie… no vzhľadom na všetko, čo sa stalo za posledný rok, to umelé oplodnenie a všetko ostatné… možno potreboval pauzu. Bol to pravdepodobne trik, aby mohol ísť na víkendový flám s Chrisom. Vieš, že tí dvaja sú ako veľké deti.“

Emily sa zamyslela nad Charlottinými slovami. Danov najlepší priateľ Chris napriek svojmu sedemcifernému platu v banke,

trpiacej manželke a trom deťom nikdy nevyrástol zo svojho študentského hedonizmu. Od Cambridgea mali spolu s Danom sklon kedykoľvek zmiznúť na rôzne šialené chlapčenské výpravy.

„Niekedy všetci potrebujeme stisnúť tlačidlo *pauza*. Možno Dan práve stlačil to svoje a vlastne, Em, myslím, že by si to mala urobiť aj ty."

„Dať si pauzu od Dana?" Emily sa vydesene posadila.

„Nie. Od práce. Vezmi si pár týždňov voľna. Už nejaký čas nie si vo svojej koži."

„Viem," Emily sklonila hlavu, „prepáč."

Charlotte zdvihla Emily bradu prstom s dlhým upraveným nechtom. „Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Prežila si veľa a nikto to nevie lepšie ako ja, Em. Si najsilnejšia osoba, akú poznám, ale teraz sa musíš trochu starať aj sama o seba. My to zvládneme, vieš."

„Viem." Emily pocítila úľavu. „Myslela som na to isté, preto som plánovala dovolenku…" Zatvorila oči, tá spomienka ju zabolela.

„Em, ak všetko príliš analyzuješ, vidíš veci, ktoré tam nie sú."

„Hovoríš ako Dan. Vraj si to len predstavujem."

„Ak ti to povie viac ľudí…" Charlotte nedokončila vetu, vstala a vzala fľašu chardonnay. „Dáš si kávu?"

„Áno," Emily prikývla, príliš unavená na to, aby sa hádala.

„Môžeš tu prespať, ale Bryony je v hosťovskej izbe." Charlotte vložila kapsulu do kávovaru Nespresso. „Keď už o tom hovoríme, myslíš si, že máš problémy s mužmi, ale toto ťa rozosmeje…"

Emily nepočúvala, stále premýšľala nad tým, či je Charlottino vysvetlenie pravdepodobné. „Naozaj si myslíš, že Dan je s Chrisom?"

„Určite." Charlotte roztrhla vrecúško s hnedým cukrom.

Emily vytiahla z teplákov telefón. „Zistíme to."

Charlotte sa obrátila s Emilinou kávou v ruke, s rozšírenými očami a so znepokojeným výrazom na tvári. „Em, komu voláš? Chrisovi?"

„Nie, Danovi." Emily si pritisla telefón k uchu. V tej chvíli sa z pohovky ozvalo zvonenie, tlmené, ale dôrazné. Emily a Charlotte

upriamili pohľad na jedno miesto. Spod zamatových vankúšov sa niesla známa melódia.

Emily medzi ne siahla a vytiahla iPhone, úplne bežný až na jej meno a číslo blikajúce na obrazovke.

Danov telefón.

Emily prebodla Charlotte pohľadom. Jej najlepšia priateľka sa na ňu pozrela a snažila sa vymyslieť vysvetlenie, ale ani ako majsterka v manipulácii verejnou mienkou nemohla v tej chvíli nič vymyslieť. Pätnásť rokov priateľstva zrazu zmizlo lusknutím prstov. Emily sa lepšie zahľadela na Charlotte a jej výraz obete sa zmenil na výraz dravca.

„Kde… je?“

„Em, my sme…“

„Kde je?“ Emily zdvihla pohľad a sledovala LED svetlá zabudované do schodiska.

„Em…“

No Emily už trielila po schodoch. Hore sa rozbehla po chodbe a vtrhla do Charlottinej spálne. Dan stuhol, zakryl svoju nahotu prikrývkou, akoby mohol nejako zmierniť tú hanbu. „Emily, bože, ja som ne…“

Krv, ktorá hučala v Emiliných ušiach, prehlušila jeho ospravedlnenia, zatiaľ čo jej myseľ sa snažila spracovať túto odpornú zradu. Na nočnom stolíku stála poloprázdna fľaša šampanského a dva poháre, z ktorých jeden bol naplnený pomarančovým džúsom. Oblečenie, odhodené v prívale vášne, ležalo rozhádzané po podlahe. Emily spoznala spodnú bielizeň, ktorú pomáhala Charlotte vybrať. Ďalší mučivý detail, ktorý si bude pamätať až do konca života.

Do nosa jej udrel zápach sexu. Pot, sekréty a Charlottin obľúbený parfum. Zrazu na ňu prišla nevoľnosť. Rukou si zakryla ústa a tackajúc sa zamierila do kúpeľne, kde do záchodovej misy vyprázdnila obsah svojho žalúdka. Zvyšky jedla, ktoré zjedla skôr, keď ešte plánovala dovolenku s Danom – keď plánovala nový začiatok. Emily túžila po tej blaženej nevedomosti namiesto hroznej

novej reality, ktorá teraz číhala vedľa v spálni. Utrela si ústa toaletným papierom, pozviechala sa zo zeme a potácala sa späť.

Dan vstal a natiahol si slipy tak prudko, až sa roztrhli. Vo dverách sa objavila Charlotte, o niečo pokojnejšia, rozpoznateľnejšia verzia seba samej.

Emily pokrútila hlavou. „Čo ste to urobili?“ Otázka smerovala na oboch.

„Emily, je mi to ľúto.“ Dan poskakoval na jednej nohe a navliekal si úzke džínsy.

„Povedal si, že som… že som paranoidná.“

„Viem, prepáč. Nechcel som ti ublížiť.“

„Doriti, toto sa mi asi sníva.“

„Snažili sme sa ťa chrániť, Em,“ hlesla Charlotte.

„Drž hubu. Pre mňa si mŕtva.“

„Milujeme sa.“ Na Charlottiných perách sa objavil vzdorovitý úsmev, akoby to dávno túžila odhaliť.

Emilin hnev vystriedala zúrivosť. Vrhla sa na Charlotte, chytila ju za krk a pritisla ju k oceľovému zábradliu na podeste.

Keď sa Dan vrhol dopredu, aby zasiahol, zakopol o svoje džínsy a s nepríjemným dunivým zvukom spadol dolu tvárou na mahagónovú podlahu.

Charlotte omodrela tvár, oči jej vyliezli z jamiek, keď Emily zosilnila stisk. Emily cítila pod rukami jazylku. Stačilo pár sekúnd a bola by Charlotte uškrtila. Ešte sekunda a…

Vtom Bryony chytila Emily za cop a potiahla jej hlavu dozadu. Emily vrazila lakťom do Bryoninej lícnej kosti a zhodila ju na drevenú podlahu. Charlotte lapala po dychu, ale Emily ešte neskončila a zosilnila zovretie.

„Emily, prestaň!“ zakričal Dan nosovým hlasom. Zo zlomeného nosa mu tiekla krv, snažil sa vyslobodiť z pokrútených džínsov. „Emily, preboha, ona je tehotná.“

Emily uvoľnila zovretie. Charlotte sa zviezla na kolená, kašľala a snažila sa nadýchnuť.

„Prosím, Emily, je tehotná.“ Dan sa vyslobodil z džínsov a doplazil sa k Charlotte, aby ju chránil vlastným telom.

„Nie, nie, to nie je možné,“ opakovala Emily, hoci vedela, že je to pravda. Zakolísala sa a v hlave sa jej začali spájať jednotlivé kúsky skladačky. Pomarančový džús v pohári na šampanské. Charlottina nechuť piť alkohol v poslednom čase. Jej záchvaty nevoľnosti, ktoré pripisovala najnovšej detoxikačnej diéte. Akékoľvek klamstvá si Emily doteraz predstavovala, bol to iba slabý odvar. Na toto ju nič nemohlo pripraviť.

„Dan, zavolaj políciu!“ zakričala Charlotte.

„Charlotte, prosím,“ zatiahol.

„Snažila sa ma zabiť, dočerta! Som tehotná. Chcem, aby ju zatkli.“

No Emily už bola preč, potácala sa na vratkých nohách, minula Bryony skrčenú na schodisku. Otupená šokom zbehla po schodoch, no plný dopad jej agónie ju ešte nezasiahol.

Zatiaľ.

4

EMILY

Pred dvoma mesiacmi

Emily rozšliape zvyšok ďalšej cigarety na rozbitej dlažbe a hnevá sa, že má topánky celé od blata. Zlá voľba obuvi do takéhoto počasia a na takúto príležitosť. Vzdychne, cíti sa nepríjemne. Klient, s ktorým mala naplánované stretnutie v Soho House, ju sklamal. Niet sa čomu čudovať, keďže West End je ako tundra. No bolo by slušné, keby jej aspoň zavolal a zrušil stretnutie. Ale kto by prijal rady v oblasti PR od niekoho, kto nedokáže ochrániť ani vlastnú poškvrnenú povesť?

Emily sa znova pozrie na hodinky. O dve minúty sedem. Napriek tomu, že neznáša meškanie, pri tejto schôdzke by rada urobila výnimku. Hľadí na nápis na mosadznej tabuľke vedľa čiernych dverí: Centrum podpory pre rozvedených. Radšej by si dala nejaký drink v susednej krčme Nag's Head. V tejto chvíli by si dala hoci aj bielidlo. V takúto mrazivú noc by radšej mala pomáhať v útulku pre bezdomovcov, robiť niečo užitočné. *Čo tu robím, preboha?* pýta sa sama seba. Je tu kvôli neustálemu naliehaniu svojej sestry. Navyše Sara zaplatila za sedenia vopred, takže teraz sa k jej úzkosti pridáva aj pocit viny. Emily sleduje elegantne oblečený pár, ktorý kráča smerom k budove kráľovskej opery. Raz ju Dan prekvapil v kancelárii v smokingu s jej šatami, topánkami a lístkami na *Madam Butterfly*. Keď sa objaví nával bolesti a hnevu, Emily si uvedomí, že takto nemôže pokračovať. Sara má pravdu, potrebuje

pomoc. Ale najskôr si dodá odvahu alkoholom. Vstane a kráča po zasnežených dlažbových kockách do krčmy.

Keď si vychutnáva príjemné pálenie vodky, nadobudne nepríjemný pocit, že ju niekto sleduje. Na druhej strane baru sa odvráti nejaký muž, čo jej dá príležitosť pozrieť sa naňho lepšie. Je pekný, má ostré lícne kosti, plné pery, športovú postavu, sivé sako šité na mieru, a čo je dôležité, je dosť vysoký, keďže pri Emily sú všetci muži nižší. Odhadom má okolo meter osemdesiatpäť. Samozrejme, nechýba mu moderná briadka. Vzhľadom na homogénny trend v starostlivosti o vzhľad máte väčšiu šancu stretnúť jednorožca ako hladko oholeného muža. Aj Dan si teraz nechal narásť bradu. Zistila to, keď podľahla ďalšiemu masochistickému nutkaniu a pozrela sa na jeho Instagram.

Muž vycítil jej pohľad alebo možno nazbieral odvahu. Pozrie jej do očí. Tmavohnedé dúhovky mu splývajú so zrenicami. Nepriehľadné a nerozlúštiteľné oči ako oči žraloka. Usmieva sa, čím zmierňuje prísnosť, a zdvihne na prípitok zvyšok svojho piva. Milý úsmev, ale od Dana má ďaleko. Je to kritérium, ktorým sa Emily sama bičuje. *Dosť bolo výhovoriek*. Emily položí prázdny pohár na barový pult, pekným úsmevom sa rozlúči s mužom a potichu sa vytratí k dverám. *Tak poďme na to*.

5

CALUM

Ozve sa bzučiak a otvoria sa čierne dvere. Calum si utrie pivo z hornej pery a vyjde po pochmúrnych schodoch na prvé poschodie. Alkohol ho namiesto upokojenia len podnietil ku skepticizmu. Toto miesto mu odporučil kolega z práce po tom, čo ho opustila manželka. Martin bol počas rozvodu v zlom stave, v horšom ako Calum, takže dúfa, že toto bude mať nejaký zmysel. Navrchu schodiska sa zastaví pred dverami z dymového skla so zlatým nápisom: Centrum podpory pre rozvedených. Bol nervózny ešte pred svojou prvou „online schôdzkou" minulý týždeň. Lenže anonymita hovoru cez Zoom je jedna vec a vylievať si srdce pred skupinou cudzích ľudí je niečo úplne iné.

Calum zavrie oči a nadýchne sa, aby sa upokojil. „Do toho." Otvorí dvere a vstúpi do bielej haly recepcie vyzdobenej rezanými kvetmi a zenovými maľbami stromov a kvetov. Po chlade vonku ho obklopí teplo ústredného kúrenia. Calum si vyzlečie kabát aj šál a prejde k lesklému stolu, kde sedí recepčná s ružovými lícami.

„Máte dohodnuté stretnutie?"

„Áno. Som Calum Greyson. Prišiel som na skupinové poradenstvo pre rozvedených."

Žena začne klopkať karmínovými nechtami po klávesnici a jej úsmev zmizne. „Obávam sa, že vaše stretnutie sa už začalo."

„Ospravedlňujem sa, meškalo metro. Je v tom nejaký problém?" spýta sa a modlí sa, aby bol.

„Malcolm prísne zakazuje rušiť sedenie, ktoré sa už začalo, ale keďže ste tu prvýkrát, hádam to bude v poriadku. Miestnosť 2B na konci chodby."

Hádam? pomyslí si Calum a stisne chrómovú kľučku dverí miestnosti 2B. Keď nazrie za ne, privíta ho obviňujúce ticho rôznorodej skupiny sediacej v kruhu na rozdielnych stoličkách.

Malcolm Lindsay sa otočí ako rozrušená vdova na súdnom konaní. Calum ho spoznáva z úvodného online sedenia, hoci vtedy pôsobil prístupnejšie. Malcolm sa pozerá cez okuliare so šarlátovým rámom. Je to jediný farebný ústupok v jeho jednofarebnom outfite. S uhladenými vlasmi, so šedivými spánkami, v čiernom roláku, nohaviciach a kožených topánkach pôsobí ako architekt.

„Prepáčte. Mal som problém v metre." Calum sa vnútorne zachveje pri otrepanej výhovorke každého meškajúceho Londýnčana.

„Sadnite si." Malcolm obviňujúco kývne na prázdnu citrónovožltú stoličku.

Calum sa cíti ponížene, ako keď potrestal svojho nezbedného labradora Princea. Jeho bývalá manželka Bex mu ho však vzala po rozvode spolu so všetkým ostatným, čo mal rád. Zavesí si kabát na preplnený vešiak a zahanbený kráča k svojej vhodne sfarbenej stoličke, lebo on sám sa cíti ako citrón.

Vyšle k prítomným ospravedlňujúci úsmev. Najskôr sa usmeje na elegantnú brunetku, ktorá ho však ignoruje. Vďaka extravagantnému vkusu aj čuchu svojej exmanželky Calum vycíti peniaze, len čo sú nablízku. Zo ženinej kabelky, topánok a šperkov je zrejmé, že ich má dosť.

Jej vystretý chrbát a povýšenecká ľahostajnosť ho len utvrdia v tomto dojme. Má napnutú pleť na tvári, čo je pravdepodobne výsledkom botoxu a plastických operácií svetovej úrovne. Preto je ťažké odhadnúť jej vek, ktorý sa môže pohybovať v rozmedzí tridsať až päťdesiat rokov.

Vedľa nej sedí chudý muž s rúškom proti kovidu. *Možno je zraniteľný,* pomyslí si Calum. No určite vyniká jeho zmysel pre módu,

lebo má na sebe voľné fialové tričko s nápisom Currys, ktoré pripomína klaunovský kostým. Má okolo tridsiatky, meria asi stoosemdesiat centimetrov, ale je chudý, preto vyzerá vyšší. Nervózne sa pohráva s prstami v čiernych rukaviciach. Husté vlasy mu padajú do čela nad okuliarmi à la John Lennon. Hrubé sklá mu zväčšujú lesklé oči s tmavými kruhmi pod nimi a vyhýba sa očnému kontaktu.

Naopak, mohutný chlapík vedľa neho sústredene hľadí pred seba a hodnotí Caluma ľadovomodrým pohľadom. Má nakrátko ostrihané vlasy a čiernu bradu s bielymi pásmi ako hranostaj. Calum má pocit, akoby súťažil v civení so samotným diablom. Muž vyzerá asi na päťdesiat rokov. Nie je vyšší ako chlapík v tričku Currys, ale je dvakrát širší a prekrížené svalnaté ruky má potetované. Aj Calum chodí do posilňovne, v poslednom roku si tam často ventiloval agresiu. Lenže tento chlapík vyzerá, ako keby v posilňovni doslova žil, a jeho správanie by nemohlo pôsobiť agresívnejšie, ani keby mal na čele vytetované „Vypadnite".

Calum radšej odvráti pohľad a všimne si príjemný úsmev ženy s neónovo ružovými vlasmi. Má asi tridsať rokov, centimetrovú vrstvu mejkapu na tvári a z výstrihu topu sa jej tlačia objemné prsia. Vyzerá, že je pripravená vyraziť na lov po magalufských baroch pre nezadaných.

Potom si Calum všimne tú peknú ženu z krčmy, ktorá sedí vedľa nej. Skôr ako stihne vyjadriť prekvapenie, žena naoko prísne pokrúti hlavou. Calum dúfa, že žartuje.

„Máme také pravidlo, že do začatého sedenia už nevstupujeme. V budúcnosti by som chcel všetkých požiadať, aby to rešpektovali." Malcolm sa zamračí na Caluma, potom na ženu, ktorá Calumovi padla do oka v krčme.

Calum sa usmeje a rovnako naoko prísne pokrúti hlavou, na čo mu žena odpovie sprisahaneckým úsmevom. Pod priaznivým osvetlením v krčme, po pohári piva a whisky Jameson mu pripadala úžasná. Teraz v normálnom svetle stropných svietidiel mu

pripadá priam opojná. Jej krása má zvodný prerafaelitský podtón, éterický, ale zároveň impozantný. Calum momentálne nehľadá nový vzťah a donedávna si každý deň trhal srdce ako Prometeus, takže pochybuje, že niekedy ho bude hľadať. A navyše, bez ohľadu na svoje zranené ego, vie, že tá žena nie je jeho liga. Je preňho záhadou, ako sa niekto ako ona mohol ocitnúť práve tu. Tá myšlienka ho zároveň teší aj znepokojuje.

„Pre tých, ktorí prišli neskôr, začnem od začiatku. Volám sa Malcolm Lindsay. Som akreditovaný rozvodový poradca, kvalifikovaný psychoterapeut, uznávaný autor a bývalý trestný právnik s dvadsaťročnou praxou. Po veľkom osobnom boji, keď som sa rozišiel so svojím partnerom, som sa rozhodol pomáhať aj iným prekonať bolesť a traumu z rozchodu či rozvodu. Vyškolil som sa a založil centrum. V priebehu piatich rokov môj program pomohol stovkám klientov prekonať úskalia rozvodu a znovu nájsť šťastie a silu." Malcolm sa na chvíľu odmlčí, akoby čakal na potlesk.

„Smrť milovanej osoby je určite najväčšou stratou, ale smútok z bolestného rozchodu môže byť hneď na druhom mieste. Emocionálna reakcia je veľmi podobná, ale v niektorých ohľadoch môže byť ešte horšia. Žiaľ z rozchodu nemá takú emocionálnu podporu ako smútok zo smrti, keď sa priatelia a rodina zomknú a ponúkajú útechu aj súcit. Napriek tomu, že sa vyrovnávate so stratou partnera, je stále prítomný – počas právnych sporov pri rozvode, a ak máte deti, partneri sú naďalej viazaní spoločnou rodičovskou zodpovednosťou."

To už dávno viem, pomyslí si Calum.

„Ak sa to nevyrieši, žiaľ z konca vzťahu sa môže vyvinúť do komplikovaného alebo patologického smútku, ktorý sa podobá na posttraumatickú stresovú poruchu alebo PTSD a vyvoláva zvýšenú úzkosť, nespavosť, ťažkosti so sústredením sa a nekontrolovateľný hnev."

Jasné, odškrtáva si Calum.

„Ale uisťujem vás, že aj na konci tohto tunela je svetlo." Malcolm búrlivo gestikuluje rukami. „Môj program má desať bodov

a ukážem vám stratégie, ako znovu nadobudnúť emocionálnu rovnováhu, aby ste mohli ísť ďalej a znovu si vybudovať život, po akom túžite."

Kým Malcolm pokračuje vo svojom monológu, Calum hľadí na známy obraz na stene za sebou. Hieronymus Bosch: *Záhrada pozemských rozkoší*. Ten istý obraz visí v jeho pracovni. Alebo skôr visel, uvedomí si. Teraz zdobí stenu kuchyne v jeho prázdnom jednoizbovom byte. Bex ho nenávidela, ale to bolo pochopiteľné. Obraz hovorí o nebezpečenstvách pokušenia, ktoré vyvrcholia večnými mukami v pekle. Oko za oko, zub za zub. Za každý hriech musí prísť primeraný trest. Zaujímavý doplnok k upokojujúcim obrazom kvetov zdobiacim steny, ale je to výstižná metafora rozvodu, pripúšťa si v duchu Calum, vzhľadom na deväť kruhov pekla, ktoré pretrpel od svojich pozemských démonov – Bex a jej nového manžela Matta, toho hajzla. Calum sa opäť započúva do Malcolmovho monológu, ktorý je v plnom prúde, ale dúfa, že sa čoskoro skončí.

„Naše stretnutia ponúkajú pozitívne prostredie bez odsudzovania. Na základe skúseností a rozprávania ostatných si uvedomíte, že v tom nie ste sami, a budete schopní dívať sa na vlastnú situáciu z nadhľadu. Predtým ako začneme, vás musím informovať, že naše stretnutia sa digitálne nahrávajú na video, ale môžem vás uistiť, že sú úplne dôverné." Keď Malcolm konečne dokončí svoj úvodný monológ, ukáže na kanvicu s čajom a kávou, ktoré stoja na pulte. „Prosím, obslúžte sa, kým začneme."

Najprv sa nikto nepohne, až kým sa žena z krčmy nevztýči do svojej plnej výšky. Calum zíza na jej dlhé nohy, keď kráča k pultu a naleje si kávu s mliekom. Ďalej je na rade botoxová brunetka, ktorá si vyberie fľašu vody Evian. Žena s ružovými vlasmi si dá čaj s mliekom a tromi vrecúškami cukru. Nervózny chudý muž zostáva sedieť a na chvíľu si zloží rúško, aby sa napil zo svojej dvojlitrovej fľaše koly. Veľký muž tiež zostáva sedieť, ľadovými očami si prezerá ostatných. Káva by bodla, pomyslí si Calum, ale po pive má

močový mechúr napnutý ako bubon a Malcolm by určite neocenil, keby sa znova vzdialil.

Keď sa všetci vrátia na svoje miesto, Malcolm si na kolená položí kožený zápisník. „Začneme tým, že sa každý z vás krátko predstaví. Kto ste, v akej fáze rozchodu alebo rozvodu sa nachádzate a čo očakávate od našich spoločných sedení." V kruhu zavládne také zdesenie, ako keby mníšky mali hrať fľašu. Malcolm otvorí zlaté plniace pero a kývne hlavou na Caluma. „Calum, čo keby ste začali?"

Typické, pomyslí si Calum a napäto vstane. Šanca jedna k šiestim a on to zase schytal.

„Nemusíte vstávať, Calum. Toto nie je stretnutie Anonymných alkoholikov."

Skupina sa nervózne zasmeje, Calum sa posadí a cíti, ako sa červená.

„Je prirodzené, že ste na prvom stretnutí nervózny, Calum. Skúste si predstaviť, že ste medzi priateľmi."

Calum pozrie na svojich odmeraných spolusediacich. Priatelia? „Som Calum. Pracujem v personálnej agentúre. A som… bol som… ženatý osem rokov. Mám šesťročnú dcéru Bellu, ktorá ma ako jediná držala posledný rok nad vodou… prepáčte." Calum sa odmlčí, vystrašený vlastnými emóciami. Zhlboka sa nadýchne a uprie lesklé oči na Boschov obraz nad Malcolmovou hlavou. Prvá časť triptychu. Rajská záhrada, utópia, ešte predtým, ako sa všetko pokazilo.

„Neponáhľajte sa, Calum. Počínate si dobre."

Je to ešte ťažšie, ako si Calum predstavoval, kiežby radšej zostal v krčme. Keď prišla búrka v podobe Bexinej aféry a šok z jej odchodu, dookola o tom všetkým hovoril. Až kým od svojich priateľov, kolegov či rodiny nevytiahol všetku sústrasť a súcit. Teraz, medzi týmito cudzími ľuďmi, je to posledná vec, o ktorej chce hovoriť.

„Definitívny rozsudok o rozvode mi prišiel pred tromi mesiacmi." Calum hovorí rýchlejšie, aby to mal čo najskôr za sebou.

„Moja chamtivá manželka – pardon… bývalá manželka – sa už stihla vydať za toho darebáka, s ktorým ma za chrbtom podvádzala.“

„Aký je váš cieľ, Calum?“ spýta sa Malcolm pokojným terapeutickým hlasom.

„Čo chcem?“ Calum si uvedomí, že zatína päste, a uvoľní prsty. „Chcem prekonať ten pocit neustáleho hnevu. Najmä keď vidím svoju dcéru.“

„Ďakujem, že ste sa s nami podelili o svoju skúsenosť, Calum.“

Calum rozpačito prikývne a utrie si slzy. Jeho susedka sa na neho chápavo usmeje.

„Som Rachel.“ Elegantná brunetka má taký prízvuk, aký sa dnes používa len v historických drámach. „Som realitná developerka, podnikateľka a filmová producentka. Mám dcéru Florence, ktorá má trinásť rokov. Posledných osemnásť mesiacov prežívam pekelný rozvod – ‚vďaka‘ svojmu narcistickému manželovi, ktorý ničí život mne aj mojej dcére. Neskončí sa to, pokiaľ nebudem súhlasiť s jeho hlúpymi finančnými požiadavkami, čo sa nikdy nestane, kým budem dýchať.“ Rachel si z kašmírového svetra odstráni neviditeľnú smietku a oprie sa na stoličke.

„Čo chcete dosiahnuť tu, Rachel?“

Na jej botoxovej tvári sa zračí podráždenie. „Nejde o to, čo chcem, ale čo potrebujem. Dôvod, o ktorom som vás informovala počas našej prvej súkromnej konzultácie.“

„Tento proces funguje len vtedy, ak otvorene vyjadrujeme svoje emócie a opisujeme situácie ako pred sebou, tak pred ostatnými. Prosím, Rachel, povedzte nám všetkým, prečo ste tu.“

„Som tu kvôli svojmu podmienečnému trestu.“

„Čo ste urobili?“ opýta sa žena s ružovými vlasmi s írskym prízvukom.

Rachel na ňu vyčítavo zazrie. Tá žena je buď veľmi hrubá, alebo len netrpezlivá, aby sa dozvedela pikantné detaily. Pozorne však počúva aj zvyšok skupiny vrátane Caluma.

„Obťažovanie," hovorí Rachel a nahradí rozčarovanie vzdorom. „Bolo to pár telefonátov. Môj manžel Jack to prehnal a zneužil. Okrem iných hanebných činností je aj rozvodový právnik."

„Zasraní právnici! Všetci sú ako supy," ozve sa urastený chlap s glasgowským prízvukom a takým hlbokým hlasom, že znie ako ozvena z krypty. „Bez urážky," kývne Malcolmovi, že tak hanlivo označil jeho bývalé povolanie.

„Neberiem to osobne." Malcolm však úsmevom nedokáže zakryť podráždenie. „Keďže sa to podobá na vašu osobnú motiváciu, mohli by ste pokračovať vy, Steve?"

Steve stuhne, žily na spánkoch mu vystúpia. Calum si všimne tenkú bielu jazvu od spánku po líniu vlasov, ktorá ešte umocňuje jeho zlovestný výraz.

„Som Steve Fallon. Slúžil som v britskej armáde dvadsaťjeden rokov a v metropolitnej polícii trinásť. Som ženatý dvadsaťtri rokov a mám trinásťročné dvojčatá Molly a Daisy."

„V akej fáze rozchodu sa práve nachádzate, Steve?"

Steve zatne zarastenú čeľusť. Zovrie ruky ešte pevnejšie, čím zdeformuje keltské tetovanie. Na mohutnom pravom bicepse, nad dýkou prebodávajúcou krvácajúce srdce, má napísané slovo *Dìoghaltas*. Na ľavej strane, prebodnuté pazúrmi a zobákom orla, je slovo *Ceartas*. Calum si v duchu poznamená, že si ich po sedení vyhľadá na Googli.

„Nie je to môj rozchod," zahundre Steve, „bol to nápad mojej ženy. Chce niečo vyriešiť. Vraj si potrebuje oddýchnuť. O rozvode zatiaľ nie je reč."

„Ako dlho ste od seba?" Malcolm si zapisuje poznámky do zošita, čo Steva ešte viac rozčuľuje.

„Deväť mesiacov."

„Po takom dlhom odlúčení je rozvod dosť reálny, nie, Steve?"

Steve pokrúti hlavou. „Mňa so Sue sa to netýka. Urobila to už predtým. Pred rokmi, keď som bol na misii v Afganistane. Manželky vojakov, viete… cítia sa… osamelé."

„Vaša manželka mala pomer aj predtým?“

Stevove ľadové oči sa zúžia na štrbiny. Oči vojaka. Oči zabijaka. „Bolo to dávno. Ja… my sme to vtedy prekonali a prekonáme to aj teraz.“

„Vyhýbanie sa a popieranie sú bežné stratégie na zvládanie rozpadnutých vzťahov. Najmä u mužov. Ale kým neprijmete realitu trvalého odlúčenia či rozvodu, nemôžete pokračovať vo svojom živote. Nemôžeme preskočiť emocionálne fázy, Steve. Musíme sa im postaviť, aj keď sú bolestivé.“

„Ničomu sa nevyhýbam. Len poznám svoju ženu, jasné?“

„Povedzte nám, prečo ste tu, Steve?“

„Pretože sudca vo svojej nekonečnej senilite usúdil, že to prispeje k mojej slobode,“ Steve žmurkne na Rachel, „podobne ako vo vašom prípade.“

„Za obťažovanie?“ zvedavo sa opýta žena z krčmy.

Steve pokrúti hlavou. „Šiel som sa porozprávať s manželkiným…“ zaváha a premýšľa, aby našiel správne slovo, „kamarátom. Nakoniec za mňa prehovorili päste.“

Calum sa pozrie na Stevove kladivové päste a je mu ľúto toho, kto ich pocítil na vlastnej koži.

„Možno som toho hajzla mal jednoducho zabiť.“

„A teraz by ste sedeli vo väzení, Steve, a prišli by ste aj o zvyšok života,“ hovorí Malcolm.

Steve pokrčí plecami. „Ľudské činy majú dôsledky. Alebo by mali mať.“

„Ak existuje niečo, čo bráni človeku v tom, aby išiel ďalej, je to jeho neschopnosť zmieriť sa s hnevom a so zášťou, ktoré cíti k svojmu bývalému partnerovi.“

„Takže sa len skloníme a necháme si skákať po hlave, zatiaľ čo oni odídu bez trestu?“ nedá sa Steve.

Malcolm sa nadýchne, kým odpovie. „Viem, že hnev predstavuje silné rozptýlenie od vyrovnávania sa s emóciami. Platí to aj pre vás. A žiarlivosť je jedným z najintenzívnejších pocitov, ktoré

vyplývajú z ťažkého rozchodu. Ste pobúrený svojou bolesťou, takže chcete ublížiť svojej bývalej. Je to prirodzená reakcia, ale…“ zloží si okuliare, aby pôsobil vážnejšie, „ak tieto pocity budete v sebe živiť, zavedú vás na cestu, po ktorej nechcete ísť, a čím ďalej po nej pôjdete, tým viac začnete strácať sám seba.“ Malcolm si znova nasadí okuliare. „Presne ako Shakespearov Othello. Ak dovolíte, aby ten toxický hlas ovládol váš rozum – ten zákerný, šepkajúci Jago, ktorý je v každom z nás –, stanete sa zloduchom vo vlastnom príbehu.“ S otcovským úsmevom pokynie červenolícej Írke. „Ciara, ste na rade.“

„Som Ciara Devaneyová. Pochádzam z Corku, ale v Londýne žijem už celú večnosť. Prišla som sem po tom, čo som skončila štúdium na Dublinskej univerzite, spolu s Jimom, mojím ČBM.“ Ciara sa rozhliada okolo seba, ale vidí len zmätené výrazy. „Teda, Čoskoro Bývalým Manželom. Tak či onak, zoznámili sme sa na univerzite, kde som študovala environmentálne zdravie. Jim študoval fotografiu na Griffith College, ale nemyslím si, že sa to tak vtedy volalo. Boli sme manželmi dvanásť rokov a máme dve milé deti: Stephanie má jedenásť rokov a Patrick deväť. Teda väčšinou sú milé. Steph je trochu, viete… dosť skoro vstúpila do puberty… chýba jej otec a vylieva si to na mne. Akoby to bola moja vina.“

„Skúsme sa zatiaľ držať skrátenej verzie, prosím, Ciara,“ preruší ju Malcolm a Calumovi sa uľaví. „Môžete nám povedať, v akej fáze rozchodu sa nachádzate?“

„Áno, prepáčte, občas sa trochu rozrozprávam.“ Ciara sa chrapľavo zasmeje ako fajčiarka, z dychu jej cítiť tabak. „Proste mi povedzte, aby som sklapla.“

Múdra rada, pomyslí si Calum.

„Všetko bolo skvelé, boli sme šťastná rodina, až kým Jim neutiekol s nejakou modelkou, ktorú spoznal na fotení. Je o polovicu mladšia ako on, tá zasraná vychudnutá kurva. Je to hrubá nadávka, no a čo? Nemyslel ani na mňa, ani na deti. Jediné, na čo myslel,

bol jeho vták. Mala som to však predvídať. Zrazu začal chodiť do posilňovne, prestal fajčiť a piť, obliekal sa ako tínedžer a viedol poondiate vegánske reči. Kedysi bol veselý a tak. Boli sme spolu takí šťastní…“

„Ciara, len podstatné body, prosím.“

„Áno, správne, no, sme odlúčení už rok a rozvod sa stále vlečie.“

„Prečo je rozvod taký ťažký, Ciara?“

„Ak mám byť úprimná, trochu som sa zasekla.“ Keď Malcolm zdvihne obočie, pokračuje: „Prečo by som mu to mala uľahčovať? Aby mohol odísť s tou svojou malou kurvou? Je o polovicu mladšia ako on. Klasická kríza stredného veku, ale on si myslí, že je zamilovaný. Nemohol si radšej kúpiť športové auto?“

Malcolm sa pozrie cez okuliare a preruší Ciaru.

„Nevieme sa dohodnúť na výživnom, pláne starostlivosti o deti, návštevách – vlastne na ničom, aby som bola úprimná. Skúsili sme mediátora, ale ani to nepomohlo. Mediátor nás musel v jednom momente od seba odtrhnúť.“

„Vaša stratégia zvládania situácie je až príliš bežná, Ciara. Tým, že rozvod odďaľujete, podvedome v sebe udržiavate svoj minulý vzťah a bránite si v tom, aby ste prijali budúcnosť.“

„Áno, no on chce predať náš dom. A určite mu nepomôžem vyhodiť naše deti na ulicu, aby si mohol kúpiť luxusné hniezdočko s tou vychudnutou pobehlicou. Bývajú spolu v jeho fotografickom ateliéri. Je o polovicu mladšia ako on, tá chudá kurva.“

„Čo chcete dosiahnuť na našich spoločných sedeniach, Ciara?“

Ciara vzdychne. „Potrebujem pomoc, aby som to zvládla… aby som mohla ísť ďalej.“

Malcolm sa usmeje. „To je veľmi úprimný a pozitívny postoj, Ciara. Snažte sa na to nezabúdať.“

„Áno, nechcem, aby si ten hajzel myslel, že vyhral.“

Malcolm udrží úsmev a obráti sa k chudému mužovi. „Talbot, ste na rade, prosím.“

„Bol by som radšej, keby ste ma oslovovali doktor Vilmaz.“

Doktor? Calum je zmätený. *V uniforme z obchodu s elektronikou Currys?*

„Rád vytváram počas našich spoločných sedení atmosféru intimity a úprimnosti, takže ak sa môžeme oslovovať krstnými menami, budem rád. Takže Talbot?“

Pred odpoveďou sa na chvíľu zamyslí, akoby analyzoval situáciu. „Volám sa doktor Talbot Vilmaz, ale všetci ma môžete volať Tal.“

Sme poctení, pomyslí si Calum a potvrdí si pôvodný čudný prvý dojem z tohto chlapa.

„Ak to niekoho zaujíma, Tal má doktorát z matematiky,“ ozve sa Malcolm.

„Vlastne mám doktorát z matematiky z Oxfordu. Narodil som sa v tureckej Ankare, do Londýna som prišiel v roku 1992, keď som mal dva roky, tri mesiace a pätnásť dní. Bol som ženatý so Simone a mám syna Lukasa, ktorý bude mať v sobotu štyri roky.“ Talovi hrdo žiaria oči. „Kúpil som mu špeciálny darček.“

„Ako dlho ste boli so Simone manželmi, Tal?“

„Štyri roky a tristopäťdesiatštyri dní.“

Akoby na tom záležalo, pomyslí si Calum.

„Pracujete s počítačmi, Tal? V Currys,“ Malcolm ukáže na jeho uniformu.

Talov výraz potemnie, prstami v rukaviciach si pošúcha tričko. „Je to len dočasná pozícia. Bol som hlavným kvantitatívnym analytikom v spoločnosti Carter and Hedges.“ Sklamaný prázdnymi výrazmi okolo seba dodá: „V správe S&P Global Market Intelligence je na šiestom mieste medzi stovkou najväčších bánk na svete.“

„Môžem sa spýtať, prečo ste odišli z banky, Tal?“

„O tom nechcem hovoriť. Zmeňme tému.“

„Dobre, Tal. Ako dlho ste rozvedený?“

„Štyri mesiace a šestnásť dní.“

„A čo si sľubujete od týchto sedení, Tal?“

Tal skloní hlavu a hľadí si na ošúchané topánky.

„Prečo ste tu, Tal?“

„Zmeňme tému.“

„Ste tu, lebo váš kognitívno-behaviorálny terapeut navrhol, že by to mohlo pomôcť vášmu transakčnému rozvoju a opätovnému začleneniu do života v tejto prechodnej fáze. Je to tak, Tal?“

„Nechcem o tom hovoriť. Zmeňme tému.“ Jeho obľúbená fráza.

„Náš úspech v tomto procese, Tal, závisí od vašej úprimnosti, transparentnosti a dôvery.“ Malcolm prebehne očami po skupine. „Všetci ste boli počas úvodnej schôdzky informovaní, že nebudeme mať pred sebou žiadne tajomstvá.“

„Že nebudeme mať pred sebou žiadne tajomstvá,“ zopakuje Tal ako papagáj. Jeho opakovanie upúta pozornosť všetkých vrátane Caluma.

„Tal má poruchu autistického spektra,“ vysvetlí Malcolm. „Jeho opakovanie alebo echolália sa prejavuje, keď niečo nie je v poriadku alebo keď je vystresovaný.“

Tal sa zamračí. „Tento termín sa mi nepáči. Slovo porucha má negatívne konotácie a ja mám IQ 178.“

„Ktorý termín by ste uprednostnili, Tal?“

„Radšej by som o tom vôbec nehovoril, ale ak trváte na tom, aby som označil svoj stav, mám extrémne vysoko funkčnú formu autizmu nazývanú Aspergerov syndróm.“ Tal vyskočí na nohy. „Potrebujem ísť na toaletu.“

„Samozrejme, Tal. Na chodbe, druhé dvere vpravo.“

Keď Tal zamieri k dverám, Calum si uvedomí, že má šancu tiež požiadať o prestávku na toaletu, a vstane.

„A teraz, v neposlednom rade, si môžeme vypočuť aj vás, Emily?“

Zvedavosť potlačí potrebu ísť na toaletu a Calum sa znova posadí na stoličku.

Emily hľadí na zvyšky svojej kávy. „Som Emily. Ešte nedávno som mala dokonalého manžela, úspešný biznis, krásny dom, úžasný život. Teraz je všetko preč.“

„Minulé vzťahy sa cez ružové okuliare retrospekcie zdajú dokonalé, Emily. Ale je dôležité vidieť aj negatíva. Kedy ste sa rozviedli?“

„Presne pred rokom v tento deň. Čo znamená, že dnes mám výročie.“

„Emily, prečo aj po dlhom období odlúčenia stále nosíte obrúčku?“

Emily zdvihne oči od obrúčky a prebehne pohľadom po prítomných. Aj Talov, Stevov, Ciarin a Calumov prst zdobí lesklá obrúčka. Jedine Rachelin prst nie je ozdobený šperkom. „Asi starý zvyk. Tak ako väčšina z nás, zdá sa, mám problém s uzavretím minulosti.“

Calum pozrie na svoju platinovú obrúčku a uvedomí si, aký zvláštny je život po rozvode.

„Preto ste tu, Emily? Aby ste uzavreli kapitolu?“

Emily zdvihne hlavu a v nefritových dúhovkách sa jej zaleskne. „Chcem len späť svoj život.“

6

ROSA

25. máj

„Takže má sklony k násiliu." Detektív Hughes popíja svoju kávu zo Starbucksu za mojím chrbtom.

Cítim z jeho dychu vôňu karamelového latte a vidím fialové kapiláry po nadmernej konzumácii whisky, ktoré mu kvitnú na tvári. S bielymi vlasmi a tvárou ako pokrčená bielizeň vyzerá o desať rokov starší, ale má iba päťdesiattri rokov. Mŕtvymi očami, v ktorých už dávno zhasla iskra, mi cez plece pozrie na obrazovku počítača. „Nie celkom. Svedkovia stiahli svoje výpovede."

Za nami stojí polovica môjho tímu a sleduje záznam z výsluchu. Mužská polovica, ako keby to bolo finále majstrovstiev sveta v Anglicku. Výsluchy podozrivých, ktorí sú takí atraktívni ako Emily Hunterová, sú rovnako vzácne ako pozorovanie leoparda snežného, ale rovnako vzácne sú aj vyšetrovania sériových vrážd. Môj osobný mobilný telefón zavibruje pod zložkou na stole. Zdvihnem papiere, aby som sa pozrela, a zamračím sa, keď vidím, že volá Bruce, môj manžel.

„Chcete to dvihnúť?"

„Nie, je to súkromný hovor." Vložím si červený iPhone (odlišný od môjho čierneho pracovného telefónu) do vrecka saka. „Chcem sa vrátiť k výsluchu. Sean, môžete vyhľadať pôvodné výpovede svedkov?"

„Nicholls si odskočil," hovorí Hughes.

„Pravdepodobne si honí vtáka.“ Spoznávam sarkastický tón detektíva Pata Krugera. Jeho uhladená reč zo súkromnej školy je rovnako charakteristická ako nadmerné používanie kolínskej. Hubris for Men. Pri našej práci je nevyhnutnou podmienkou zmysel pre humor, najmä na oddelení vrážd a závažných zločinov, ale nie som fanúšičkou Krugerovho humoru na spôsob komédií zo začiatku tohto tisícročia.

„Dobre, vrátime sa k práci.“ Hughes sa mračí, tím sa rozchádza. „Ale to dokazuje, že má sklon k násiliu.“

„Ak by ste pristihli svojho manžela v posteli so svojou najlepšou priateľkou a potom zistili, že čaká dieťa, ktoré ste vy nikdy nemohli mať, ovládli by ste sa?“

„Možno je deň v skutočnosti noc, Hawkesová, ale ani vy nemôžete poprieť, že mala motív.“

„To nepopieram. Všetci majú motív. Hlavne ten najstarší zo všetkých.“

7

TAL

15. marec

V miestnosti pre zamestnancov Tal obdivuje narodeninový darček pre svojho syna Lukasa. Červený bicykel, opretý o automat. Pod žiarivkami sa lesknú leštený chróm a továrenský čerstvý lak. Stál viac ako jeho týždenný plat. Toľko si zarobil za hodinu vo svojej bývalej práci v banke, pomyslí si a opäť si nasadí rúško proti kovidu. Jeho súčasná pozícia v obchode s elektronikou Currys je pod jeho úroveň. Ale po rozvode a emocionálnom zrútení, ako sa vyjadril psychológ banky, „nemá mechanizmy potrebné na zvládanie vysokého tlaku v prostredí obchodného bankovníctva".

Aj po dvadsiatich minútach Tala pália svaly na rukách od kyseliny mliečnej, lebo niesol Lukasov bicykel z obchodu na Oxford Street. Aby zabudol na nepohodlie, počítal kroky. Šesťstodvadsaťosem. Mohol bicykel tlačiť, ale pneumatiky by sa zašpinili. Tal chce, aby bol Lukasov narodeninový darček dokonalý. Šesťstotridsaťosem. Mohol by si zavolať taxík, ale s obmedzeným príjmom si taký luxus nemôže dovoliť. Spomína si na svoje exkluzívne zamestnanie v banke, keď boli výdavky na taxíky, večere v reštauráciách ocenených michelinskou hviezdou aj drahé darčeky pre Simone samozrejmosťou. Keď ho opustila, zanechala po sebe len obrovské dlhy na kreditnej karte a emocionálny zmätok, aký nezažil od smrti svojej matky, keď mal štyri roky, tri mesiace a šestnásť dní.

Dvadsaťšesť krokov od rodinnej reštaurácie na Great Titchfield Street Talovi zovrie žalúdok. Presne pred rokom, tromi mesiacmi a štrnástimi dňami navštívil rodinnú reštauráciu. Vyzerá nepríjemne zostarnutá, ako keď človek dlho nevidí svojich rodičov. Pozlátené okenné rámy zvetrané počasím, špinavé vitrážové okná, roztrhaná plátenná markíza a zlatý nápis Yusefova turecká kuchyňa s odlupujúcou sa farbou.

Keď Tal otvorí vchodové dvere, známa vôňa rasce, koriandra a pečeného jahňacieho mäsa ho prenesie do šťastnejších čias. Spomína si, ako jeho matka vítala hostí pri dverách, očarúvala ich svojím úsmevom a dodávala im pocit výnimočnosti. Tak ako to vždy robila pri Talovi. Interiér na tom nie je o nič lepšie, miesto vyzerá opustené. V minulosti zapĺňali reštauráciu a bar novinári a celebrity. Ich zaprášené fotografie stále zdobia steny ako strašidelná spomienka na slávne časy. Odkedy jeho otec Yusef pred dvoma rokmi odišiel do dôchodku, jeho rovnomenné impérium sa dostalo do apatických rúk Talovho brata Mehmeta – najstaršieho a najobľúbenejšieho syna.

Aby Tal potlačil úzkosť, používa techniku, ktorú mu odporučil terapeut v oblasti kognitívno-behaviorálnej terapie, a sústredí sa na pozitívne stránky stretnutia s Lukasom. Zazerá do pochmúrnej jedálne a tvár sa mu rozžiari, keď zbadá svojho syna obklopeného kamarátmi zo školy, ktorý sa práve chystá sfúknuť sviečky na narodeninovej torte. Talov otec Yusef, ktorý vyzerá rovnako staro ako jeho kráľovstvo, sleduje, ako Lukas sfúkne všetky sviečky naraz. Tal, naplnený hrdosťou, vedie bicykel pomedzi stoly, až kým mu cestu nezablokuje čašník s vypleštenými očami.

„Pane, sem nemôžete ísť s bicyklom."

„Je to narodeninový darček… pre Lukasa. Som jeho otec," kokce Tal cez rúško. Tal vidí cez čašníkovo plece veselú atmosféru na Lukasovej narodeninovej oslave. No potom sa stretne so Simoniným pohľadom.

Simone buchne pohárom vína o stôl a štuchne lakťom do